

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Η κολακεία πάει με τη σέσουλα

Ξεκινώ με μία έκκληση για περισσότερη κατανόηση: είναι φυσικό οι πολιτικοί μας να αγνοούν τη διαφορά των λόγων και των πράξεων και το έχουν αποδείξει. Γι' αυτό, ας μη σπεύδουμε να τους κατηγορούμε όταν συγχέουν λόγια και πράξεις.

Η κυβέρνηση, λ.χ., επιμένει ότι έχει την εμπιστοσύνη των εταίρων μας στην Ευρώπη και το τεκμηριώνει με τις κολακείες που επιδαψιλεύουν στον Τσίπρα διάφοροι ξένοι, από τον Γάλλο πρωθυπουργό, που «εξομολογήθηκε» προσφάτως

σε συμπατριώτες του δημοσιογράφους ότι θαυμάζει (sic) τον Τσίπρα, μέχρι τον Ιταλό πρωθυπουργό, που είπε ότι τον «ζηλεύει» γι' αυτό που πέτυχε να περάσει από τη Βουλή. Χθες, μάλιστα, ο Δ. Παπαδημούλης μας είπε ότι, σε επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Μοσκοβισί δήλωσε: «Εχω εμπιστοσύνη στην Ελλάδα» – και ο Παπαδημούλης, ο οποίος έχει αναγάγει σε τέχνη το να παριστάνει τον βλάκα, διατείνεται ότι τον πίστεψε... Αφού, λοιπόν, έχουν τόσο εμπιστοσύνη στην Ελλάδα, τότε γιατί οι εκταμι-

εύσεις των δόσεων συνοδεύονται από σαφείς όρους με συγκεκριμένες προθεσμίες; Γιατί δεν αρκεί η αρχική συμφωνία; Η αλήθεια είναι ότι η Ευρώπη έχει βολευτεί με τον Τσίπρα, έναν αριστερό που προκειμένου να κρατήσει την εξουσία εφαρμόζει δεξιά πολιτική. Ενόψει του βρετανικού δημοψηφίσματος, αλλά και των ισπανικών εκλογών μερικές εβδομάδες αργότερα, η Ευρώπη θέλει την Ελλάδα ήσυχη, δηλαδή να εφαρμόζεται το όποιο πρόγραμμα ισχύει. Αν, τώρα, η Ελλάδα πα-

ραμένει άρρωστη, αυτό δεν τους πειράζει. Τη συνήθισαν όλοι σαν το καθυστερημένο παιδί της Ευρώπης. (Κάθε οικογένεια, άλλωστε, δεν έχει το προβληματικό μέλος της; Το ανέχεσαι αρκεί να μη σε κάνει ρεζίλι...) Εξ ου και η κολακεία πέφτει με τη σέσουλα. Τόσα χρόνια υπό επιτροπεία και με τόσες κυβερνήσεις, ξέρουν πια πόσο εύθικτοι, ανασφαλείς και κομπλεξικοί είμαστε ως έθνος. Ξέρουν, δηλαδή, πόσο μεγάλη ανάγκη έχουμε να μας κολακεύουν...

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Δεν θα σε αφήσω...

Δεν θα σε αφήσω να διαλύσεις τη Δικαιοσύνη! Αυτό το μήνυμα αποκαλύφθηκε ότι έστειλε ο Χαράλαμπος Αθανασίου στον Δημήτρη Παπαγγελόπουλο. Πρώην ανώτατος δικαστικός και πρώην υπουργός Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση Σαμαρά, ο πρώτος. Πρώην εισαγγελέας και νυν αναπληρωτής υπουργός, αρμόδιος για θέματα διαφθοράς στην κυβέρνηση Τσίπρα, ο δεύτερος. Μιλάμε, εν ολίγοις, για θεσμικούς παράγοντες, που η στάση και ο λόγος τους έχουν πολλαπλάσια σημασία από των κοινών θνητών. Παράγοντες μάλιστα της Δικαιοσύνης.

Τι κάνει, λοιπόν, με το μήνυμά του αυτό ο Αθανασίου; Πρώτον, απειλεί ανοιχτά τον Παπαγγελόπουλο. Πράγμα που, αν όχι ως πολιτικός, τουλάχιστον ως δικαστής, θα έπρεπε να ξέρει τι σημαίνει. Δεύτερον, αυτό δεν το κάνει τουλάχιστον σε συζήτηση στη Βουλή, αλλά με προσωπικό μήνυμα, που μάλλον σε σπείρα που πουλάει προστασία παρά σε πρώην εισαγγελέα αρμόζει. Και, τρίτον, εμφανίζεται ως ιδιοκτήτης της Δικαιοσύνης. Προσωπικό του, συνεπώς, το ζήτημα: Δεν θα σε αφήσω να διαλύσεις το μαγαζί μου, η μετάφραση.

Δεν θα είχε κανένα νόημα να κωθούμε στο ερεβώδες του Αθανασίου, ούτε καν να θυμηθούμε τι είδους Δικαιοσύνη -που φοβάται μη διαλυθεί! - παρέδωσε,

αν αυτό το λιγόλογο απειλητικό μήνυμα δεν αντιπροσώπευε μια συνολική στάση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Της οποίας η συμπεριφορά είναι ακριβώς συμπεριφορά Αθανασίου. Δεν θα σε αφήσω... Να διαλύσεις τη χώρα, την οικονομία, την Παιδεία, τη Δικαιοσύνη. Τα μαγαζιά μου στο εμπορικό κέντρο της κυβερνητικής εξουσίας, του οποίου είμαι ιδιοκτήτης.

Το έχει αυτό το χούι, θα πείτε, η Δεξιά, ανέκαθεν. Έπεφτε το ξύλο σύννεφο από τους ιδιοκτήτες όταν κάποιοι διεκδικούσαν το μαγαζί. Χρειάστηκε αγώνας και τα γαλλικά του εθνάρχη για να καταλάβουν, το '81, ότι οφείλουν να παραδώσουν ωραία και καλά σε άλλους. Αλλά υποτροπίασαν με τον Σαμαρά, που έξω φρενών -και εκτός δημοκρατικού ήθους- για την καταπάτηση του μαγαζιού, δεν πήγε να παραδώσει, όπως ορίζει το δημοκρατικό τυπικό, στον Τσίπρα. Και η υποτροπή αυτή συνεχίζεται με τον Μπιστοτάκη. Έξω οι καταπατητές! Στη γραμμή αυτή κι ο Αθανασίου. Δεν ξέρω αν τρόμαξε ο Παπαγγελόπουλος από την απειλή. Όχι, υποθέτω. Αλλά καλά θα κάνουμε να μην τα αφήνουμε κάτι τέτοια να περνάνε έτσι. Ας τρομάξουμε λίγο, δεν πειράζει. Γιατί τα απειλητικά, βίαια, σκοτεινά λόγια εκκολάπουν απειλητικά, βίαια, σκοτεινά αβγά...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Οι κυβερνητικές «επιτυχίες»

Η κυβερνητική εκπρόσωπος είπε χτες ότι η κυβέρνηση επιδιώκει να δώσει τέτοια λύση στα Εργασιακά, όπως τα «κατάφερε με τις επικουρικές συντάξεις». Προφανώς εκεί στου Μαξίμου περισσεύει ο κυνισμός. Δεν εξηγείται αλλιώς το γεγονός ότι με την ψήφιση του νέου αντιασφαλιστικού νόμου οι περικοπές στις επικουρικές - που σύμφωνα με την Ο. Γεροβασίλη έσωσε η κυβέρνηση! - μόνο για φέτος προϋπολογίζονται στα 174 εκατομμύρια ευρώ (σύμφωνα με την Έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους), ενώ συνολικά στην τετραετία οι περικοπές θα ανέλθουν στα 1,026 δισ. ευρώ στις ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις και επιπλέον 123 εκατ. ευρώ στις νέες επικουρικές συντάξεις. Εκτός και αν «επιτυχία» στο λεξιλόγιο της κυβέρνησης σημαίνει κάθε «λύση» και μέτρο που χτυπάει αλύπητα τα ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα. Τότε πράγματι, η κυβέρνηση σχεδιάζει, σε πλήρη συνέπεια με αυτά που έχει δεσμευτεί στο 3ο μνημόνιο, και τις επόμενες επιτυχίες της, όπως αυτές που προδιαγράφονται στα Εργασιακά.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Και με τον ΣΥΡΙΖΑ; Φτου κακά!

Δεν νομίζω ότι έδωσε κάτι παραπάνω απ' αυτά που ξέρουμε η σύναξη των εκπροσώπων της Κεντροαριστεράς και του μεταρρυθμιστικού Κέντρου με ολίγον από νεοφιλελευθερισμό (Δράση) προχθές στο Γκάζι. Ευχές, επιθυμίες, εκκλήσεις για ενότητα και συμπόρευση, προσωπικές στρατηγικές, μπόλικη καχυποψία για τις προθέσεις αλλήλων, φλυαρία περί μεταρρυθμίσεων, αλλά και μπηκτές ότι δεν «μπορούμε να πάμε μπροστά με τα υλικά του χθες».

Ισως η πιο ενδιαφέρουσα παρέμβαση ήταν αυτή του συνταγματολόγου Νίκου Αλιβιζάτου, ο οποίος πρότεινε να μπει και ο ΣΥΡΙΖΑ στη συζήτηση για τους θεσμούς «και να αφήσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ να αρνείται και να μας κλείνει εκείνος την πόρτα». Κάτι ανάλογο είχε προτείνει και ο Γιώργος Παπανδρέου.

Η παρέμβαση Αλιβιζάτου δεν προκάλεσε κύματα ενθουσιασμού. Το αντίθετο. Πολλοί στραβομουτσούνιασαν και αρκετοί έφτυσαν στον κόρφο τους για να ξορκίσουν το... κακό. Λογικό. Αρκετοί απ' αυτούς που βρέθηκαν στη συγκέντρωση έχουν διακριθεί στο άθλημα του αντισυριζαϊσμού και διεκδικούν με αξιώσεις τα πρωτεία από τον Αδωνι Γεωργιάδη και τους λοιπούς αστέρες της Δεξιάς.

Και τι δεν έχουν πει για τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα: παρέλαβαν σοβαρό κράτος και οικονομία σε τροχιά ανάπτυξης και υποθηκεύουν το μέλλον της χώρας, η Ελλάδα θα γίνει Βόρεια Κορέα (η πιο ήπια εκδοχή αυτής της υψηλού επιπέδου κριτικής για το μοντέλο που χτίζεται είναι η Βενεζουέλα), απειλείται η δημοκρατία, ξεφτιλίζουν τη Βουλή, φλερτάρουν με πρακτικές εκτροπής, στήνουν σκληρό κομματικό κράτος, οργανώνουν τη νέα διαπλοκή, διορίζουν αουστόλως στο Δημόσιο, συνεργάζονται με τα «ορφανά» του Ακμ Τσοχατζόπουλου που κι αυτά είναι ύποπτα για διαφθορά, είναι χυδαίοι λαϊκιστές, κρατιστές και ψεύτες, γελοιοποιούν με την πολιτική τους την έννοια της μεταρρύθμισης, έχουν παραδοθεί άνευ όρων στη Μέρκελ και τον Σόιμπλε, εξαπάτησαν συνειδητά τον ελληνικό λαό, καλύπτουν τις παρανομίες στελεχών τους.

Με κυρίαρχη αυτήν την «ανάλυση», δεν υπάρχουν περιθώρια συλλογισμών σε κανένα επίπεδο με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αλλωστε μονότονα επαναλαμβάνουν το αίτημα να παραιτηθεί η κυβέρνηση, αφού προηγουμένως ο Τσίπρας ζητήσει ταπεινά συγγνώμη πέφτοντας συντετριμμένος στα τέσσερα και αναγνωρίζοντας τις μεγάλες ευθύνες του. Ο πόλος της λεγόμενης Κεντροαριστεράς επιχειρείται να συγκροτηθεί (αυτό τουλάχιστον επιδιώκουν ορισμένοι παράγοντές του) στη βάση μιας λογικής που θεωρεί βασικό αντίπαλο τον ΣΥΡΙΖΑ.

Γι' αυτό και αντιδρούν επιθετικά κάθε φορά που κάποιος προτείνει διάλογο με την Αριστερά, ενώ δεν ενοχλούνται όταν στελέχη της Δεξιάς (Σαμαράς, Μπιστοτάκης, Γεωργιάδης) απευθύνουν προσκλήσεις συνεργασίας για να εξουδετερωθεί ο κοινός εχθρός και να σωθεί η πατρίδα.